

LLEÓ XIV
AUDIÈNCIA GENERAL

Dimecres 17 de setembre de 2025

Catequesi. Jubileu 2025. Jesucrist, la nostra esperança. III. La Pasqua de Jesús. 7.
La mort. «Un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú» (Jn 19,41)

Benvolguts germans i germanes,

En el nostre camí de les catequesis sobre Jesús, esperança nostra, avui contemplem el misteri del Dissabte Sant. El Fill de Déu jeu a la tomba. Però aquesta seva “absència” no és un buit: és espera, plenitud continguda, promesa custodiada en la foscor. És el dia del gran silenci, en què el cel sembla mut i la terra immòbil, però és justament allí que es compleix el misteri més profund de la fe cristiana. És un silenci gràvid de sentit, com el ventre d’una mare que custodia el fill encara no nascut, però ja viu.

El cos de Jesús, baixat de la creu, va ser amortallat amb cura, com es fa amb allò que és valuós. L’evangelista Joan ens diu que va ser sepultat en un jardí, dins «un sepulcre nou, on encara no havia estat posat ningú» (Jn 19,41). Res no és deixat a la casualitat. Aquell jardí recorda l’Edèn perdut, el lloc on Déu i l’home estaven units. I aquell sepulcre mai no estrenat parla d’alguna cosa que encara ha de passar: és un llindar, no un final. A l’inici de la creació Déu havia plantat un jardí, ara també la nova creació pren forma en un jardí: amb un sepulcre tancat que aviat s’obrirà.

Dissabte Sant és també un dia de descans. Segons la llei jueva, el setè dia no s’ha de treballar: de fet, després de sis dies de creació, Déu va descansar (cf. Gn 2,2). Ara, també el Fill, després d’haver completat la seva obra de salvació, descansa. No perquè estigui cansat, sinó perquè ha conclòs el seu treball. No perquè s’hagi rendit, sinó perquè ha estimat fins al final. No cal afegir-hi res més. Aquest descans és el segell de l’obra acomplerta, és la confirmació d’allò que havia de fer-se i que ha estat completat. És un descans ple de la presència oculta del Senyor.

Ens costa aturar-nos i descansar. Vivim com si la vida mai no fos suficient. Correm per a produir, per a demostrar, per a no perdre terreny. Però l’Evangeli ens ensenya que saber aturar-se és un gest de confiança que hem d’aprendre a complir. El Dissabte Sant ens convida a descobrir que la vida no depèn sempre d’allò que fem, sinó també de com sabem desistir del que hem pogut fer.

Al sepulcre, Jesús, la Paraula vivent del Pare, calla. Però és justament en aquell silenci que la vida nova comença a fermentar. Com una llavor a la terra, com la foscor abans de l’alba. Déu no té por del temps que passa, perquè és Senyor també de l’espera. Així, també el nostre temps “no útil”, aquell de les pauses, dels buits, dels moments estèrils, pot convertir-se en ventre de resurrecció. Qualsevol silenci acollit pot ser la premissa d’una Paraula nova. Qualsevol temps aturat pot convertir-se en temps de gràcia si l’oferim a Déu.

Jesús, sepultat a terra, és el rostre mansuet d’un Déu que no ocupa tot l’espai. És el Déu que deixa fer, que espera, que es retira per a deixar-nos llibertat. És el Déu que es fia, també quan tot sembla acabat. I nosaltres, en aquest dissabte aturat, aprenem que no ens hem de precipitar a aixecar-nos: primer hem de quedar-nos, acollir el silenci, deixar-nos abraçar pel límit. A vegades busquem respostes ràpides, solucions immediates. Però Déu

obra en el fons nostre, en el lent temps de la confiança. El dissabte de la sepultura es converteix així en les entranyes de les quals pot brollar la força d'una llum invencible, la de la Pasqua.

Estimats amics, l'esperança cristiana no neix en el soroll, sinó en el silenci d'una espera habitada per l'amor. No és filla de l'eufòria, sinó d'un abandó confiat. Ens ho ensenya la Mare de Déu: ella encarna aquesta espera, aquesta esperança. Quan ens sembli que tot està aturat, que la vida és un camí interromput, recordem-nos del Dissabte Sant. També en el sepulcre Déu està preparant la sorpresa més gran. I si sabem acollir amb gratitud allò esdevingut, descobrirem que, justament en la petitesa, i en el silenci, Déu estima transfigurar la realitat fent noves totes les coses amb la fidelitat del seu amor. L'alegria vertadera neix de l'espera habitada, de la fe pacient, de l'esperança que tot el que s'ha viscut en l'amor, certament, ressorgirà per a la vida eterna.